

Ny Højesteretsdom1: Sag kunne anlægges imod hollandsk frysehus i Danmark, jf. Bruxelles I-forordningens Art. 8, stk. 1 – Sø- og Handelsrettens dom ændret

Sagens omstændigheder.

En dansk fødevarer grossist [S] solgte et parti kyllingeprodukter til et tysk køber [B] på CIP-vilkår.

Produkterne var oplagret på et fryselager i Holland. [V].

S indgik aftale med en dansk transportør [T] om transport af produkterne til Pulheim, Tyskland. Den danske transportør viderekontraherede transporten til en slovakisk vognmand [T1], der oplyste registreringsnummeret for den lastvogn, som transporten skulle udføres med. Det blev angivet i en udleveringsinstruks til V, at kyllingeprodukterne skulle udleveres til den pågældende lastvogn. V udstedte et CMR-fragtbrev for transporten. I fragtbrevet var der af V indsat oplysning om, at transporten skulle udføres af "Rolli Frigo Speed" med en anden lastvogn end den, der var angivet i udleveringsinstruktionen.

Produkterne blev på denne baggrund udleveret af V til "Rolli Frigo Speed", hvorefter forsendelsen bortkom.

S' vareassurandører betalte erstatning til S og anlagde retssag i Danmark imod den danske transportør T og det hollandske fryselager V og nedlagde påstand om, at disse parter var (solidarisk) ansvarlige for bortkomsten.

I forhold til T var kravet begrundet med, at bortkomsten kunne være en følge af, at T's undertransportør havde modtaget forsendelsen fra fryselageret og undladt at udføre transporten, men i stedet havde tilegnet sig produkterne. I forhold til V var ansvaret begrundet med, at fryselageret havde pådraget sig et udleveringsansvar ved at udlevere produkterne til "Rolli Frigo Speed" og dermed til et andet lastvognstog end det, som var angivet i udleveringsinstruktionen.

Fryselageret bestred, at der var værning for sagen i Danmark efter Bruxelles I-forordningens Art. 8(1) og gjorde til støtte herfor gældende, at kravene imod T og V ikke var snævert forbundne.

Sø- og Handelsrettens og Højesterets afgørelser

Sø- og Handelsretten fandt, at der ikke var værning for sagen imod V efter Bruxelles I-forordningens Art. 8(1). Som begrundelse anførte retten, at [vareforsikringens] krav mod [T] henholdsvis [V] hvilede på forskellige retsgrundlag, og hvis kravene blev behandlet og påkendt samlet ved Sø- og Handelsretten, ville der skulle foretages et lovvalg, som ville kunne føre til, at kravene skal vurderes på baggrund af forskellige landes materielle regler.

Vareforsikringen ankede dommen til Højesteret, der ændrede Sø- og Handelsrettens dom og fastslog, at der var værning i Danmark. Højesteret udtalte bl.a.

"Højesteret finder, at der er risiko for uforenelige retsafgørelser, hvis kravene bliver pådømt hver for sig. Det skyldes risikoen for, at bevisbedømmelsen af hændelsesforløbet, som kan få afgørende betydning for [Vareforsikringens] krav mod såvel T som V kan falde forskelligt ud. [Vareforsikringens] krav mod T

udspringer af en kontrakt mellem Vareforsikringens forsikringstager, S, og T, mens der for Vareforsikringens krav mod V er tale om et krav uden for kontrakt. Det er imidlertid ikke til hinder for anvendelse af forordningens artikel 8, nr. 1, at kravene mod de forskellige sagsøgte ikke hviler på samme retsgrundlag, jf. EU-Domstolens dom af 11. oktober 2007 i sag C-98/06 (Freeport), præmis 38. Det gør heller bestemmelsen uanvendelig, at Vareforsikringens krav mod T skal bedømmes efter dansk ret, mens Vareforsikringens krav mod V muligt skal bedømmes efter hollandsk ret, jf. EU-Domstolens dom af 1. december 2011 i sag C-145/10 (Painer), præmis 84. ”

Bemærkninger til dommen

Det følger af Højesterets dom, at det er afgørende for anvendelse af Bruxelles I-forordningens Art. 8(1), om der vil være en risiko for uforenelige afgørelser, hvis sagerne pådømmes hver for sig. Ved stillingen hertil vil der skulle lægges vægt på, om den domstol, ved hvilken sagen er anlagt, skal foretage en bevismæssig vurdering af faktiske omstændigheder, som også vil skulle vurderes i forbindelse med en sag imod den anden sagsøgte. Hvis der er risiko for, at der herved vil kunne foretages modstridende vurderinger, vil betingelserne for kumulation iht. Bruxelles I-forordningens Art. 8(1) kunne være opfyldt.

1 Højesterets kendelse af 30. januar 2018 (sagerne 40/2017 og 41/2017)